NİYƏ GÖRÜŞDÜRDÜ TƏSADÜF BİZİ

Niyə görüşdürdü təsadüf bizi,
Əgər bu ayrılıq vardısa onda.
Gərək ayrılaydıq, bir-birimizi
Başa düşməyəndə, anlamayanda.

Yaxın düşməsəydim sevən könlünə,
Səndən ayrılmağa axı nə vardı?
Bilirsən, əzizim, o zaman mənə
Səni unutmaq da asan olardı.

İndi yaşayardım qəmindən uzaq,
Gözüm də, könlüm də, qulağım da dinc!..
De, nəyə gərəkmiş qəminə ortaq
Eniylə uzunu görünən sevinc?

Ayrılıq daha çox sarsıdır bizi,
Gənclik köç edəndə, yaş ötüşəndə.
Çətindir ayrılmaq - bir-birimizi
Yaxından anlayıb, başa düşəndə.

BURAXAN DEYİLƏM

Təkəm... Üşüyürəm...
Xatirələri
Atdım yapıncıtək, çiynimə yenə.
Atdım ki, çiynimə, qovum kədəri -
Qəlbimdə soyuq da dəyməsin sənə.

Sənin də dərd-sərin bəllidir mənə,
Bilirəm, ürəyin hicrimlə yanıb.
Yoluma nur saçan pəncərən yenə
Büllur göz yaşından tumurcuqlanıb.

İstədim qəmini mən iki bölüm,
Gəlim hüzuruna, ey ömrüm-günüm.
Birdən səni gördüm, kövrəldi könlüm
Qürbətdən qayıdan qəribə döndüm.

...Bir də yem etmərəm dərdə qəlbimi,
Buraxan deyiləm səni yanımdan.
Çəkdiyim o həsrət bir ağrı kimi
Hələ indi-indi çıxır canımdan.

KƏDƏRLİ ANLARIM

Nə vaxt ki, bir misra yaza bilmirəm.
Sanıram qurumuş bir budağam mən.
Dərsini bilməyib sinifdə qalmış
Ən əfəl, ən tənbəl bir uşağam mən.

Bir fikri deməyə gecikəndə mən
Bürüyər könlümü təəssüf, ələm.
Özümü dərsə çox gecikdiyimdən
Bir küncə qoyulmuş şagird bilərəm.

Mən şeir deyəndə məni büsbütün
Dinləyən olmasa gizli yanaram.
Qoy açıq söyləyim özümü o gün
Məktəbdən qovulmuş uşaq sanaram.

ŞEİRLƏRİM

Yenə də ovcumdadır
Ömrümün bir gecəsi
Sıxıram gecəni mən
Sıxıram - vərəqlərə
Söz - söz damır şirəsi
Sıxacağam -
ovcumda qalanadək gecəni.
Beləcə ötüb keçən
Günlərimin öz sözü
Öz səsidir şeirlər
Bir az sevinc qarışıq,
Bir az kədər qarışıq
Sıxılmış günlərimin şirəsidir şeirlər.

SƏNSİZ DARIXMIŞAM

Şəhər evlərinə sığışmıram mən,
Beton divarları, de, necə sevim?
Çoxdandır yanına yığışmıram mən,
Bağışla sən məni, ay ata evim.

Yoruldun sən mənə "gəl", "gəl" deməkdən,
Tükəndi söhbətin, qurudu arxın.
Arxamca boylanıb yol gözləməkdən,
Gözün nurdan düşdü,
söndü çırağın...

Gəlir uşaqlığım, gəlir yadına,
Necə oxşayardım çəmən telini.
Səsləyib yoruldun,
saldın yanına
Bacandan yüksələn tüstü əlini.

Bilirəm, əlini məndən üzərək
Küsüb oturmusan daş üstündə sən.
Məni görən kimi, sandım uşaqtək
Sevincdən üstümə yüyürəcəksən...

Sənsiz darıxmışam, darıxmışam mən,
Hasarın boyuma sanki biçilib.
Mən qoyub getdiyim o ev deyilsən,
Bir az sınıxmısan,
Boyun kiçilib...

Üfürüb sobanı nəfəsimlə mən,
Çoxdan oxşamıram tüstü telini.
Odunlar istidən bişən, ləhləyən,
İt kimi çıxartmır alov dilini.

Qəlbimdə həmişə doğmadır yerin,
Səninlə könlümə bir qürur gəlib.
Silinib toz basmış pəncərələrin,
Elə bil gözünə işıq, nur gəlib.

Dəyişib səmtini zaman da sanki,
Salıb öz yolunu indi yanından.
Bacadan yüksələn tüstü deyil ki,
Çəkdiyin həsrətdi çıxır canından.

YAŞAMAQ EŞQİ

Qəbristanlıq...
Sinif otağı kimi sakit.
Elə bil kimsə sual verib,
dinc qoymayıb dilini:
-Kim yaşamaq istəyir?
Hamı əlini qaldırıb,
başdaşına dönmüş əlini...

Vaqif İbrahim

Ədalət .- 2025.- 24 oktyabr (№40).-S.14.